

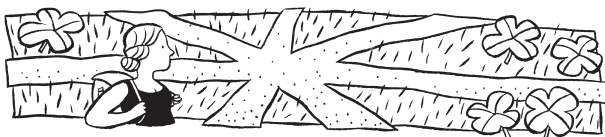
LISETTE THOOFT

*Zeven wegen naar
overvloed*

*Alles wat je moet weten om je rijk
en gezegend te voelen*

Op reis naar de bron

Soms word je wakker en weet je meteen: er is iets fijns, iets waarvan ik gelukkig word, maar wat is het ook weer... Ken je dat gevoel? Het is een lichte opwinding, een tinteling in je bewustzijn. O ja, denk je dan bijvoorbeeld, dat is waar, ik ben vandaag jarig. Of: ik heb gisteren nieuwe schoenen gekocht, die kan ik straks aan. Of je herinnert je dat iemand je de vorige dag een geweldig compliment gaf.

Dat bruisende gevoel van welbehagen dat er iets prettigs aan de hand is, vóórdat je de speciale reden te pakken hebt – dat noem ik het gevoel van overvloed. Het is het doel van onze reis over zeven wegen, het doel dat aan het eind van elke weg op de reiziger ligt te wachten. Het is geen lot uit de loterij, geen paradijs,

geen diploma of medaille; het is een gevoel. Een sensatie van verrukking, van genot dat er zomaar is, omdat je leeft. Omdat je leven rijk en vol is en je helemaal open kunt staan voor die rijkdom.

Elk mens heeft in zichzelf een onuitputtelijke bron van dat gevoel, een bron van welbehagen en overvloed. Meestal wordt het gevoel opgewekt door concrete zaken zoals jarig zijn, nieuwe schoenen of complimenten. Maar het heeft niets met concrete zaken te maken. Het komt voort uit je binnenste, uit je geest, uit je talent voor overvloed. Ga maar na – je kunt ook jarig zijn en je gedeprimeerd voelen omdat er weer een jaar voorbij is. Je kunt nieuwe schoenen hebben en ze met een geeuw van verveling bij de andere paren in je kast zetten. En je kunt een compliment aanhoren zonder dat het tot je doordringt. Het overvloedgevoel is dus iets in jezelf, iets dat je al had, dat ligt te sluimeren binnen in je, klaar om wakker gemaakt te worden. Hoe bewuster je je ervan wordt, hoe vrijer de bron kan stromen.

De kunst is om de weg naar die bron te vinden. Daarvoor is dit boekje geschreven, als een soort reisgids. De reis begint bij het begin: thuis, bij je eigen spullen, alles wat je al in huis hebt om gelukkig van te worden. In het volgende hoofdstuk gaan we naar buiten en trekken we de natuur in, een oneindige bron van overvloed en welbehagen. Op de moederlijke weg herinneren we ons het archetypen van de warme voedende moeder die we allemaal nodig hebben, de

bron van het gevoel van overvloed. Op de gulle weg ontdek je overvloed aan het werk in het dagelijks leven. Op de weg door je familiegeschiedenis vind je de sleutels waarmee je de poorten van innerlijke rijkdom kunt openen. In oude sprookjes vind je levenslessen die ook nu nog fris en actueel zijn. Ten slotte zijn we aangeland op de weg van het vertrouwen. Daar wacht een verrassing: je bent weer thuis, bij je eigen oude spulletjes, bij alles wat je al bezit, materieel en geestelijk. De zeven wegen naar overvloed zijn een rondreis.

Eigenlijk ben je nooit weggeweest... Toch is er iets veranderd. Je bezittingen zijn gaan stralen en glanzen; ze zijn tot leven gekomen en je beseft dat je een band met ze hebt, een relatie. Ook zelf verander je door de reis over de zeven wegen. Je ontdekt dat er in jezelf een schat verborgen ligt die je tevoorschijn kunt toveren: vertrouwen. Vertrouwen in het leven, en in jezelf. Het komt wel goed. Het is al goed. Alles wat je nodig hebt, is er al. Je bent niet alleen – je bent verbonden met al het andere dat bestaat.

Er zijn talloze routes naar dat behaaglijke gevoel van vertrouwen dat het leven goed is. De zeven wegen die we in dit boek bewandelen, zijn bij lange na niet de enige. De reis moet iedereen zelf maken en ieders wereld ziet er anders uit. Je kunt overal beginnen, je kunt op elk moment en vanaf elke plek instappen, je kunt er zolang over doen als je wilt, je kunt blijven hangen op een prettige plek of doormarcheren tot het einddoel.

Dit is dan ook geen routekaart die je heel precies moet volgen om je bestemming te bereiken. Het is meer zo'n luchtig soort gidsje dat je thuis, voor je op reis gaat, doorsnuffelt en dat inspireert, dat maakt dat je meer zin krijgt in je tocht. Het bevat mijn eigen verhaal, mijn ervaring van wat werkt en wat niet werkt, en wat handige tips van andere reizigers die ik verzameld heb en graag doorgeef. Wellicht is er iets bij dat op jouw pad past, dat je aanspreekt, dat je herkent of dat je kunt zien als een interessante mogelijkheid.

Uiteindelijk vind je de weg naar je eigen bron namelijk in jezelf, waar geen gids van buitenaf ooit geweest is.

*Hoe rijker je leven is,
hoe minder geld je nodig hebt*

Het enige dat je níét hoeft te doen op je reis naar overvloed is veel geld verdienen, krijgen, erven, stelen of winnen. Dat staat absoluut vast, het is wetenschappelijk bewezen en door talloze mensen uitgetoet. Van veel geld word je niet waarachtig rijk. Het gevoel

van welbehagen waar wij naar op zoek zijn, is niet te koop, zelfs niet voor een biljoen. Geld is een bijzonder onbetrouwbare route naar dat tintelende gevoel van rijkdom. Veel rijke mensen zijn alleen maar arm met een hoop centen. Hun weg is doodgelopen. Of ze zijn in drijfzand verzeild, een moeras van angst, hebzucht en jaloezie, waar ze niet meer uit kunnen komen. Wat niet wil zeggen dat geld onbelangrijk is.

Misschien lees je dit boek omdat je geldzorgen hebt. Wees gerust: ook met een koffer vol geldzorgen kun je op reis gaan naar overvloed. Je zult niet de enige reiziger zijn met dat soort bagage. Veel mensen moeten de laatste tijd rondkomen met minder geld dan ze gewend waren. De bomen leken jarenlang tot in de hemel te groeien, maar door de recessie zijn we wijzer geworden. De economie stagneert, de beurs is ingezakt en aanzienlijke vermogens zijn verdampt. Sinds de invoering van de euro is het leven er niet goedkoper op geworden. Bijna alles wordt duurder en veel inkomens stijgen niet mee met de prijzen.

Misschien ben je een kleine zelfstandige en krijg je minder opdrachten dan vorig jaar. Of is je loon bevroren en lijkt dooi vooralsnog niet in zicht. Je hebt wellicht de laatste tijd moeten interen op je spaargeld om op hetzelfde niveau van comfort te kunnen blijven. Of je beleggingen floreren niet. Het kan zijn dat je schulden hebt en het lastig vindt om die afgelost te krijgen.

Misschien wil je onthaasten en denk je erover om korter te gaan werken. Dat betekent meestal minder

inkomen. Ook dan kun je je afvragen of je het wel zult redden. Hoe zal het zijn als we niet meer aan de laatste mode kunnen meedoen? Raken we niet gefrustreerd als we geen luxe reisjes meer kunnen maken? Staan we voor schut als we eindeloos in dezelfde oude auto rondrijden of zelfs de auto weg moeten doen? Stel je voor dat we moeten verhuizen naar een goedkoper huis... Hoe blijf je dan gelukkig?

Wat kun je doen? Bezuinigen is alleen leuk als het past bij je karakter. En dan heb je het waarschijnlijk niet nodig. Als bezuinigen absoluut moet, kun je er knap gedepriimeerd van raken. Nachten piekeren over slimme trucs om aan geld te komen is nutteloos. Hoe meer je piekert, hoe armer je je voelt. Elke week een lot kopen in een loterij en hopen dat er een wonder gebeurt, is hoogst onverstandig. Ook daarmee voed je alleen maar je gevoel van tekort. Een fors deel van het geld dat je betaalt voor je lot gaat linea recta naar de schatkist van het rijk. De rest gaat op een grote hoop die over de winnaar wordt uitgestort en de kans dat jij dat bent, is te verwaarlozen.

Reis liever mee op de zeven wegen naar overvloed. Met een gevoel van overvloed, met dat tintelende gevoel van welbehagen schep je van binnenuit rijkdom. Je hoeft jezelf niet te dwingen om je hand op de knip te houden: je voelt spontaan steeds minder neiging om te kopen, kopen, kopen. Je hebt het namelijk te druk met genieten van alles wat er al is in je leven, je voelt je

rijk en gezegend. Allerlei uitgaven die je ooit voor onmisbaar hield, vallen vanzelf weg, zonder dat je het merkt. Wat blijkt? Je koffertje met geldzorgen wordt gaandeweg leger en leger. Uiteindelijk laat je het staan, ergens langs de route.

Een tijdje geleden maakte ik een crisis door in mijn carrière. Onverhoeds liep ik tegen mijn eigen grenzen op – ik wilde niet meer. De lol was eraf. Nog een paar weken lang bleef ik grimmig achter mijn computer zitten, typend alsof mijn leven ervan afhing. Tegen mijn huisgenoten was ik steeds vaker kortaf en humeurig. En ineens was het echt helemaal op. Ik kreeg mijn computer niet meer aan, zo bevangen was ik van weerzin. Het was alsof het apparaat en ik twee magneten waren met de verkeerde kanten naar mekaar toe. Ook de telefoon, mijn adresboekje, de post, ja alles boezemde me afkeer in.

Ik werd bang. Was dit een burnout? Je hoort zoveel over die gevreesde aandoening die de beste, ijverigste werkers overvalt. Ik had gedacht dat mij dat nooit zou overkomen. Nu leek het er toch verdacht veel op dat ik mezelf had overschat en te veel van mijn krachten had gevergd.

Ik nam een paar weken vrij. Voor een freelancer zoals ik is dat griezelig; veel spaargeld had ik niet en de schoorsteen moest toch blijven roken. Maar het kon niet anders. In die tijd zag ik een advertentie: een levensbeschouwelijk opinieblad vroeg om een parttime

redacteur. Het salaris was bescheiden; financieel zou het een flinke stap achteruit betekenen voor mij om daar te gaan werken. Toch trok de baan me onweerstaanbaar aan. Hier zou ik me bezig kunnen houden met wat me werkelijk boeit in deze fase van mijn leven, de kruisbestuiving tussen verschillende vormen van spiritualiteit en religie. En ik zou in een team kunnen werken, in plaats van in mijn eentje, als de dapperre dodo die ik twintig jaar lang als freelancer was geweest. Ik stuurde een sollicitatiebrief. En begon te piekeren.

Was het wel een goed idee? Ik had nooit alleen voor het geld gewerkt en altijd dingen gedaan die ik leuk vond, maar ondertussen was ik wel steeds meer gaan verdienen. Nu zou ik genoeg moeten nemen met minder inkomen. Hoe zou ik het redden? Zou ik nog wel een goede moeder zijn als ik mijn kinderen minder kon toestoppen? Zou ik in de ogen van mijn succesvolle vrienden nog wel meetellen? Zou ik nog wel dikke lagen biologische roomboter op mijn boterhammen kunnen smeren? Was deze sollicitatie wel een goede zet? Hoe kom je daar nou achter? peinsde ik. Ik had graag willen stoppen met piekeren, maar dat lukte niet. Op een dag fietste ik zorgelijk door de stad. Kreeg ik maar een teken. Was er maar iets waardoor ik zeker kon weten dat ik de juiste stap had gezet. Ik deed een soort schietgebedje: lieve gids, geleidegeest, hoger zelf of beschermengel, wat het ook is daarboven dat mij in de gaten houdt... wil je me alsjeblieft een teken geven?

Precies op het moment dat ik deze gedachten in mijn hoofd had, fietste ik langs een geparkeerde auto. Over de hele achterruit van die auto stond met grote zwarte letters: TRUST. Het was een antwoord als een klarenstoot: VERTROUW. Vertrouw erop dat het goed komt. Vertrouw erop dat je de baan krijgt als dat goed is voor je ontwikkeling en anders niet. Vertrouw erop dat je leven niet verarmt maar verrijkt als je doet wat je echt wilt, zelfs met minder geld.

Ik kreeg de baan. Vanaf dat moment werd alles anders. Het was alsof er ergens een pinnetje uitgetrokken was waardoor mijn oude leefstructuur losraakte en uit elkaar viel. Tussen de brokstukken lag daar glanzend en wel een nieuw en fijner leven te wachten. Mijn geliefde zei de huur van zijn flat op en trok bij mij in, onze inkomens lieten we samensmelten en het was genoeg. Ik kon me ontspannen en mijn zorgen laten varen. Ik bruiste van de levenslust. Er ging een nieuwe wereld voor me open op mijn werk en ik popelde om hem te betreden.

In huis brachten we een ingrijpende verandering aan. Ik gaf mijn grote werkkamer aan mijn geliefde en trok zelf met mijn computer in een kamer een verdieping hoger. Sommige vriendinnen reageerden bezorgd: cijferde ik mezelf niet weg op dat zolderkamer-tje? Maar de symboliek van de verhuizing trof me. De kamer die ik verliet, was centraal gelegen in het huis, groot en zonnig, en de kleuren waren wit, rood en zwart. Ik was ook de centrale persoon in huis zolang